

Jasmine, Ralf-Jarl och Ballongscenen

När man arbetar med ett gäng kreativa tonåringar och lyckas hänga med i svängarna uppstår lätt det oväntade och irrationella i en teateruppsättning

JAG HAR SKRIVIT EN PJÄS.

Eller rättare sagt; jag har skrivit ner en pjäs som har skapats framför ögonen på mig tillsammans med ett gäng tonåringar. Det var grupp A i 8C, kulturklass på Ekillaskolan i Märsta, där jag arbetar som teaterlärare, som bestämde sig för att deras produktion i 8:an skulle handla om *Romeo och Julia*, tonårsliv och dill.

Detta med dill kan låta lite konstigt, men berodde på att några i gruppen gjort en improvisation om ett TV-program där allt handlade om dill, alltifrån nyheter till reklam. Den blev väldigt lyckad.

Hur skulle vi få ihop dessa tre ämnen?

Tonårsliv och grundhistorien från *Romeo och Julia* var ju inga problem att kombinera. Vi hittade på två familjer som var olika och hade en konflikt: de snobbiga von Thyler, ägare till ett gods kontra den bohemiska och musikaliska familjen som hyr ett hus på deras ägor. De har naturligtvis varsin tonåring: Ralf-Jarl von Thyler och Jasmine, som av en händelse träffas och blir förälskade.

Medan vi brainstormade kring storyn kom vi på att Ralf-Jarl kunde drabbas av en överdos av, de i hans kretsar inte så vanligt förekommande, dillchipsen och få "dillerium" och drömma drömmar där allt handlade om dill! (Denna idé koncentrerades senare till en dans som uttryckte drogrus.)

8c på Ekillaskolan i Märsta i aktion. Foto: Gunnel Ohlsson

AV DESSA TONÅRINGAR VAR DET bara ett fåtal, om ens någon, som så noga kände till *Romeo och Julias* grundkoncept. Ändå när jag såg den färdiga föreställningen var det många av figurerna från ursprungspjäsen som spontant uppstått, nu insatta i en ny kontext.

Amman hade blivit kompisen Annika. Benvolio fanns med som Ralf-Jarls gode vän och skolkamrat Olof Gyllenhaaf. Den ödesdigre apotekaren hade tagit gestalt i DJ Big Pants som sålde partydroger till ungdomar. Paris antog formen av den rika arvtagerskan Diana från Manchester i England, som kommit till Sverige med sin fotbollstokige morbror Uncle Ben för att giftas bort med unge herr von Thyler. Detta går naturligtvis åt pipan när

Ralf-Jarl har träffat sin Jasmine och DJ Big Pants har kryddat Ralf-Jarls drink med sina partydroger på Jasmines fest...

MEN HUR BÖRJADE EGENTLIGEN det där med att balkongscenen blev ballongscenen?

Jag kommer inte ens ihåg. Jag tror att det började med att någon hade uppfattat det så och frågade vad ballongscenen var för en scen och när vi skulle repa den? Vi andra skrattade gott. Sen kom vi på det: vi tar med det i pjäsen!

Så när Ralf-Jarl står där på balkongen och trånar efter Jasmine, dyker det upp en ballongförsäljare på scenen och ropar: "Ballonger, ballonger! Vem vill köpa ballonger?" Varpå Ralf-Jarl undrar vad han håller på med.

"Jag säljer ballonger. Det är ju ballongscenen nu!"

"Inte ballongscenen, BALKONG-scenen, din idiot!"

"Oj då!... Jaha!... Jag förstår!"

Tack och lov för tonåringar! Annars hade jag nog aldrig fått uppleva det härligt knasiga i att en ballongscen dyker upp före en balkongscen!

PS. Och kanske inte heller "Tre små grisar i maffiamiljö", som den andra gruppen åstadkom.

Text: Lollo Segersson

Romeo och Julia – ur ett "klassperspektiv"

– Förresten, har du spelat *Shakespeare i skolan* någon gång?

Så snart jag fått frågan under ett telefonsamtal en regnig vinterdag i januari började minnesbild för minnesbild att återkallas till minnet för att därefter framträda med allt tydligare skarpa inför min inre syn. – Ja, det har jag faktiskt... svarade jag samtidigt som jag fortsatte att betrakta mitt inre bildspel.

Westerlundskas gymnasiet i Enköpings. I ett klassrum. Jag vill minnas att det var under en lektion i engelska.

Jag måste ha varit 16–17 år. Där står jag tillsammans min vän Sandra och agerar i en duell. Vi är rustade med såväl svärd (läs "frökens pekpinne och linjal") som med en halvt inövad, dock tämligen vass, dialog. Vi hade lika svårt för uttalen som för fäktningen, men vad gäller inlevelsen fanns intet övrigt att önska. Vi står framför katedern i klassrummet, med resten av klassen och vår lärarinna som publik.

– Akta ögonen! utbrister vår lärarinna när vi strider som bäst. Jag minns att

vi hade delat upp texten och scenerna emellan oss i klassen. När jag så minns tillbaka upptäcker jag att vi, vad gäller rolltillsättningen, inte hade tagit särskilt stor hänsyn till kön. Utöver mig själv och Sandra som fäktande unga män vill jag minnas att det var Roger som spelade Julia i slutscenen.

Men där tar bildspelet (och minnet) slut. Ljuset i salongen tänds och eftertexterna rullar.

Text: Ellinor Liden